

У Новоме Саду 30. априла 1888.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — погодишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Србију и друге крајеве: 10. — 5. — 2½ динара или франка. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду рукописи се шиљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien Hernalser Gürtelstrasse, Nr. 9.) — Преплата и све што се тиче администрације шаље се штампарији А. Пајевића у Нов. Саду, из Србије књижари Валожина Београд и Ниш. — За огласе плаћа се 6 новч. од реда.

Разгласише — —

Разгласише тамо, туна:

„У Србији већ је буна!“

И ко сумња у све „ново“,

То је ново поверов'о.

У Србији није буна

То тек жидска жица гуди.

Ту је мирно, страшно мирно, —

Притај'о се дах у груди.

Ту је мирно, страшно мирно,

Нит' ко стеђе ни беседи.

Ту је мирно, тако мирно

Као да се крвца леди.

Ту је мирно, страшно мирно,

Као да свака мис'о бега,

Или бега, или тоне

У пучину, не знам чега.

Не од страха, страха нема, —

Ко то вели тај се вара.

Та мирноћа глухонема

Има срца, има жара.

Та тишина, то је књига,

Коју народ краљу даје,

Народ даје — последња је —

Ал краљ Милан не чита је.

А за што је он не чита?

Или не зна? Или неће?

Ил се боји да је чита,

Ка' што с' боји мрак од свеће.

Прочитај је, краљ Милане,

Што ту пише читко ј', јасно.

Преврне ли ветар страну,

На тој страни биће: „КАСНО.“

Н.

Герман и Христић.

Герман је отишао у калуђере 1848. год. Да тада није било буне, те да се није збунио, да оде међу „смирене оце“, већ да је отишао у „борце“, нема сумње, да би и он постао у аустријској војсци каплар, а за тим министар у Србији. А да је Христић отишао у калуђере, сигурно би се и њему десило оно, што се десило Герману, т. ј. не би ни он био изабран од народа за српског патријара.

Овако су и Герман и Христић — наименовани. Герман је при избору добио 9 гласова, а нема сумње, да дође до избора у Србији, нашао би и Христић отприлике толико исто гласова.

До душе Герману славе 40-годишњицу калуђеровања, ал Христићу се већ не би могло десити, да слави 40-годишњицу своје владавине, а то из простог узрока, што не би имао ко славити. Он би за 40 година све грађане Србије прославио као поубијане „мученике“. Но и то је истина, да ни Герман не би био у стању постајати толико пути калуђер, колико је пути Христић постајао министар, јер калуђери нису научили, да их као „правоверно стадо“ непрестано стрижу, већ њих само једаред пострижу.

У опште, Герман и Христић, и слажу се и не слажу се. Слажу се, што је Герман као Христић, управо као неки мали Христос. Да га распну на крст, он би нас тад спасао и — избавио. А не слажу се, што Христић није „Герман“ — ил Турчин, па да нас види бог, већ је на жалост Србин.

Него ја заиста не знам, зашто су нека браћа из Србије подигла ларму на Христића, као да је он, боже ми опрости, свиреп. Ето смо не давно читали, да су радикали најмили 5000 Црногораца и Арнауца, да убију краља Милана. Чак су пештанске новине донеле и имена неких виших чиновника, који су руководили ту заверу. Све се зна; свему су тачно ушли у траг, јер иначе не би то све читали у будимпештанским новинама као „поуздану вест“. Да се таква завера пронашла ма у којој држави у Европи, свуда би ти „виши чиновници“ до сад били у тавници, или чак и на вешалама, само у Србији тога не видимо. Христић је толико добар и благ, да он тим вишим чиновницима није рекао ама ни толико: „Поштована браћо и господо, по моме скромном мишљењу није вам ваљао посао“. Ајак! Он их пушта да пију мирно код Коларца у Београду пива и једу вуз то пршуте... И сад нек каже ко, да Христић није и сувише благ министар полиције. У осталом мора се признати, да му у томе иду на руку и будапештански листови, који су сазнали вести о завери. Да је пронађена завера то су забележили из „сигурног извора“, вође те завере именовани су по својој „новинарској дужности“, а што се кривци не казне, томе се и они чине невешти.

Но нисам ја овде потегао да пишем само о Христићу. Треба и о Герману јавити какву пријатну вест. Чујте дакле:

На пресветли празник Христова васкресења одоше неколико одборника карловачке општине, да че-

ститају Герману ускрс. Међу њима био је и Младен берберин. Чим уђоше у салон, Милан Димитријевић, који је требао бити словослов, накашља се најпре, ал Герман да не би слушао лажи, поче први говорити:

„Христос васкрес господо; честитам вам светле празнике и желим да их у миру и љубави проведете, заједно са вашим женама и вашом милом дечицом...“

„Равним начином! И ми то све вама желимо ваша светост“ — умешао се Младен берберин, који није могао више ћутати.

Многи мисле, да се ту Младен берберин мало непромишљено затрчао, ал у ствари је можда његова жеља била ипак сасвим умесна. +

Нешто сувремено.

Питали једног чивутског новинара. Was ist Gold?
А он одговори: Nü! Das ist Gold:

Grujić	} sind pensionirt.
Orešković	
Lešjanin	
Dragašević	

Das ist für unsere Politik mehr als Gold werth
Бадава! Чивутин има вица; и он гледи ствари са свога гледишта, а не са туђега, као на пример — али тај пример ја не могу препоручити ни једном народу, за то нећу овде ни да га наводим.

Но кад досетљив Чива вели да је то Gold, онда је то можда и за Србију зла-то(лико), да се на то

ШОДЛИСТАК.

Мајстор јојин дуд.

Волшебно збитије, које се збило, збива се и збиваће се.

Тамо на сред села, где се крсте пути,
где се срца гасе, а разум се мути,
у великој крчми „код зрикавог мачка“
крај столова седи дружина јуначка.
Скупили се тамо, где их случај свр'о,
да утопе јаде у то море црно,
што се вином зове, јест' тако се зове,
ма да није вид'ло лозе чокотове.
Састали се знанци после трудна зора,
да разгале душу часом разговора,
да о своме трошку туђу бригу воде,
и да чују свецке новости и згоде,
па да мудро реше — тај их терет бије —,
што „Јевропа“ јадна још решила није.
— Пијуцкају. седе, блену и диване;
та ко и да ради у „заветне дане“,
кад за такав преступ само небо кара?
кажу, тако веле предања им стара.
Неки неког нуди, неки неког мази,
а некога ено, подузели врази,
те се јунак диг'о на ноге лагане,
па рукама млата на све четир стране,
к'о да муве лови, или неком прети,
да ће да га згази, да му се освети!
И сеоски свирац — стража незадремна,

вазда пићу орна и на ларму спремна —
удесио гајде, па дува и стеже,
а умилни одјек све се растолеже
по мирисној гужви прашине и дима.
где по нешто, можда, и ваздуха има.
Неколико чаша, а више бокала,
с таванице жмирка светиљчица мала,
око ње се мота облак дима љута,
па се час занија, часом заколута,
к'о егава мис'о у пијаној глави,
кад се часом прене, а часом застриви.
А тамо у куту грчи се и пати,
к'о анђелак божји (из раја прогнати),
трбушати крчмар, риђобради Чива;
па чкиљи и пази — пази, шта се збива,
па чим који оком, одмах журно крочи,
па трчи, па носи, па двори, па точи,
а блажен му осмех у душу те боде:
„Тако, само тако, магарећи роде!“ . . . .

Ај, та није шала, враг им њиној баби,
овде ти се, Чиво, баш љуцки конаби!
Оно јесте. пиће, али су и људи —
пију као дуга, плаћају к'о луди,
а међ' њима прва муштерија твоја —
главом мајстор-Јоја.

Него што јест, јесте — враг је и тај Чива!
Он ти своје људе пази и поштива;
штује их, дабоме, штује као нико, —
а на зле је гласе већ' одавно свик'о,

може узајмити још који милион форината на грбачу народну.

Кад се здраве, снажне и способне војсковође гурају у пензију, њима се тиме даје прилика, да се брзо одморе, — а пензионем фонду опет даје се неприлика, да се брзо умори. Одмор и умор то су два контраста. А кад се контрасти споје из тога може и да се што лепо ради. А што год може бити лепо, не треба унапред ружити (као год што не треба ружно лепити, јер ће и само да нелепи).

Ђира. Краљ Милан баш воли промене. Ето за кратко време после Сливнице колико је промену министарства од свију могућих боја и комбинација.

Спира. А зар се не боји краљ да се народ може угледити на њега, па баш ако и не заволи честе промене, а оно бар да

покуша једну.

Ђира. Ко велиш једну, ал једру. Е па он се можда и боји, за то је и отишао на пут да се мало окуражи.

П у с л и ц е.

○. До сада је била пословица: Док је главе биће капе, краљ Милан је ту пословицу сад поправио о-

не мари шта завист по селу испреда,
он се лепо држи свога доброг реда,
па на сву ту пакост неће ружно рећи.
Но треба ли коме у помоћ притећи?
Не питај га, брате! и сам ће ти дати,
нити пушта шале, кад се кога лати,
јер их љуби — љуби к'о рођенчад своју —
али ипак никог као браца-Јоју.
Та и није чудо — познанство је старо!
Често му је срце . . . не! . . . кесу отвар'о,
а та танка веза много чвршће спаја,
од свакога другог срце-завежљаја.
П'онда — што је главно — никад таква госта!
Јер кад Јоја почне, незва шта је доста,
а то баш и јесте јувачина права,
кој' не пије две три, па одмах цркава,
већ што више пије, све му више свити,
ал' не свиће никад, да кући похити,
већ што дубље, дубље у ту маглу сињу,
јер да види кућу — попио би и њу!

Ех, да знадеш само, мој Србине мио,
шта је мајстор-Јоја — (мани шта је био!) —
та да знадеш само како ли је зран,
па како ли мудар, како разговоран;
дочек'о би с њиме три сванућа бела,
јер нема ти Јоје у сто седам села!
Некад су га 'нако, по „адету“ старом,
Звали „мајстор-Јојом“, па и „господаром“;
ал' од кад је стазу наступио нову,

вако: Док је главе биће каплара. (И делом је доказао, да је заиста тако).

§. Христић није нашао за вредно ни да се представи скупштини. А могао је доћи да гвозденом пеницом удари о сто. Томе се бар „Стармали“ од њега надао.

⊖. Највећи је грех прошле скупштине, што је викнула: живео народ! Но пошто ни хиљаду каплара неће створити таку скупштину, која би викнула: Липсао народ! то ће сад чича Христић владати без скупштине.

△. Па докле ће владати тај чича Никола? На то је лако одговорити: Владаће док опет не падне, или док се уставност опет не дигне.

⊘. Дуго ће се запамтити ова година, кад је Ђурђев дан пао на велику суботу, а краљ Милан по други пут на Николу Христића.

*. Ономад у Београдским црквама први пут на служби није споменута ни краљица ни престолонаследник. Ако се Христићева лојалност тако почиње, онда знамо како ће се свршити.

Од тада га, канда, никако не зову.
Некада је био мајстор прве руке,
живео од своје од зараде пукџе,
а што Јоја скроји — ох, таква одела
ни пашина мајка још није понела!
Ал' што скроји — скроји, него што га шије!
Ни падишах, ваљда, боље поно није!
Некада је био, — ах, појмови клети! —
био поштен мајстор, а сад точак пети,
пето трчи-коло у живота коли.
Али шта т чини! Зар то да нас боли?
Завидљива света наћићете свуда.
Није био поштен, већ је био луда!
Та ко ти још данас на поштење гледа,
кад за такву робу Чивут ништа не да? —
Да, време се мења, а у њему и ми.
Огњиште живота под носом се дими,
дан за даном пада у гвоздењак стари,
а варјача-случај муља их и вари;
па се многа мис'о, што нам срцу прија,
многа се лагано временом искија,
а бућуриш онај, у срцу у глави,
од тог се још већма — већма очађави. . . .

II.

Било је то једном у изборне дане.
У село се слегле главе одабране,
Скупило се света и доброг и злога,
да на сабор шаљу заступника свога,

Черватови тако на сигурно говори о рату, као да је већ ту, Уф, што не уме још насигурати је о њему говорити, тако као да је већ прошао!

¶. О преносу вукових костију у Београд канда ове године неће бити ништа, — јер има журнијег преноса забележеног у књизи српског поноса.

Какви су изгледи?

Ето какви су. Кажу да се Русија одважила да за своју војску прави пушке репетирке. Израилске новине се томе врло радују, — не за то што им је милије са репетиркама се сукобити, већ за то што мисле да ће за прављење тих пушака требати најмање две године дана времена.

Кад се ко дави, хвата се и за сламку. Тако и европски мир, т. ј. изглед на двогодишњи мир хвата се и за руске пушке, т. ј. за оне, које још нису направљене.

Опроштајна реч

НАД САМРТНИМ ОДРОМ НАШЕГ ДРАГОГ ПОКОЛНИКА.

Доле ту шепу, самољубље грешно,
и плачи горко, дуго, неутешно!
Ридајте самном, околостојећи!
Стреп'те, лојаној подобно свећи!
Та над тим ликом ко се не би сагну'о?
Ком' не би сузу овај приказ нагну'о?

Да изберу себи жељу својих жеља,
пријатеља вредна својих пријатеља,
кој' има и воље, а не само моћи,
који ће и знати и хтети помоћи.
Скупило се света с близа и далека,
а из града дошла и господа нека,
да разгледе мало, шта им народ чини,
да ли се још вије духом по висини,
ил' да није, можда, — било би им жао! —
ах, да није бедан у праšину пао.
Па како се грле, па како се љубе,
па како ли крију и нокте и зубе,
па како им уста миришу и сладе,
а нежан им поглед душу чисто краде,
да још триста других с твојом душом споји,
да сте ближе блиски и својскије своји! . . .
Ту се секло, пебло, јело се и пило,
зборило се, драло, претило и било —
ал' што да вам причам, на што да вас мучим?
За што да вас жучне још и већма жучим?
Та вид'ли сте сила тих сајамских слика,
кад правица бира свога заменика.

Тога бурног дана, те прилике згодне,
кад се свима очи засветлише водне,
а по глави магле почеше да гоне, —
привуче се један од госпоне оне,
па ти мајстор-Јоји око врата паде,
па му слатким гласом говорити стаде:

„Како, браца Јоја, како здравље служи?

Не, не! — О, чујте, славоневци ружа,
ова вам слика нови доказ пружа,
шта вреди скромност у данашњем свету,
шта вреди живот у најлепшем цвету:
к'о крње пуце с' рува подерана,
к'о женска суза, к'о дула дувана!

О, судбо црна што нас рани тако?
Тек што је у свет ножицама мак'о,
ни да је преш'о хиљадицу дана,
па већ га стиже чаша нечекана,
и већ му душа већ у звезде бежи,
а тело мртво — ах! — пред нама лежи! . . .
Па како лепо, како слатко поче,
а како горко, како страшно доче?!
Да дође крвник бар да му се јави,
већ 'нако мучки — секиром по глави! . . .

Убицо грозни, са ножем у руци!
Што бленеш у ме? У кућу се вуци!
На одру лежи наш покојник добри,
донеси бритву — па га часком обриј.
Па не дај, крвца да му земљу роси,
скупи је лепо и у собу носи;
нек стоји тамо, не иште ти хлеба,
крв јадне жртве и рад лека треба.
И' онда се врати, окупај га лепо,
спери му ране, кад си га поцеп'о,
јер већ је време, да га лекар пара,
ти гадна звери, ти хијено стара!

О, драги створе на самртном одру!
Не читаш туге на лицу ми модру,

Па како је народ?.. Шта, тужи се, тужи?..
Да, да! Зло је, знамо. Бургијаши клети
попише му лепо то мало памети! . . .
Шта, јесте л' ви здрави?! Зар сте и ви с њима?!
А с вама их, канда, још подоста има? . . .
Да пресветли чује, шта се овде збива,
како-но је срца посве жалостива,
од туге би, можда, грчеви га стегли,
јер то је већ много, куд сте ви потегли!
Смилуј ми се, Боже, и ти, мајко света!
Таква мудра глава! Штета, црна штета!
Таква „фина“ глава (није за две ноге),
што бистрином својом надмашује многе,
па да тако падне међ' обичне траље!
Али баш ме амо само небо шаље. . . .
... Кинули сте, канда? На здравље вам желим!..
Мислио сам на вас путем скоро целим.
О, Исусе, — мислим — шта ли ради сада?
Па још кад му паднем 'вако изненада
на срчане груди, поштења му врело,
— колико га знадем — пл. каће зацело!
Да, уста вам ћуте, ал' вам око вели,
да у њему читам шта вам срце жели . . . . .
. . . . . Озебли сте, ваљда, с тога вам се кија.
Та од тога истог злопатим се и ја. . . . .
Јутрос, кад сам до вас кренуо се амо,
пресветли ме часком изведе на само,
па ми тихо рече топлу жељу своју:
„Поздрав'те ми — каже — мога драгог Јоју.“

јер шапе смрти зенице ти крију, —
 ал' сузе, ето, сузе током лију.
 Много их горих оплакано тако —
 па како не бих ја за тобом плак'о?!
 Та знам те јоште, кад си био мали!
 Ружно те онда, врло ружно звали,
 ал' ти се духом изнад тога диз'о,
 па све си мирно прогутао, из'о,
 сав гад и покор, што га код нас стече;
 и никад једне противне да рече,
 већ увек ћутом жмурећи си прим'о,
 увреде такве да ти наносимо.
 Ма где те мет'ли и ма шта ти дали,
 ил' ружну рекли ил' те миловали,
 ти вазда ћутиш — ћутиш из начела,
 велика душо још већега тела!

Мален је обим твога плодног рада,
 па ипак, кол'ко предебелих нада
 на твоја обла полагамо плећа —
 на то нас овај кобни приказ сећа.
 Па какав удес?! — Твоје власи златне
 красиће салон господе нехатне,
 слушати снове девојана млади'
 и нежан излив брачне горопади!
 А уди твоји и утроба твоја
 и мека кожа, најбељега соја,
 доспеће горе у „музеум“ мрачни,
 „музеум“ прашни, црни, заоблачни,
 где ће да чаме на чађавом вису,
 нит' ће се знати, шта су и чији су!

(Јест, срце му пуца и с десна и с лева,
 к'о буково угље, кад се разгорева!)
 „Доп'о ми се — вели — ретка је то глава!
 Само што је скрено са позива права.
 Нису оне очи, да их иглом боду,
 таквом духу треба и друкчије згоде,
 па да видиш онда — у златној слободи —,
 како би се праћ'о, ко шаран у води!
 И да нешто хоће званије ма које —
 ето, драгим срцем, од воље му стоје“...
 ... На здравље вам било!... Е, баш вам то смета.
 Гадна је то напаст кијавица клета...
 Шта рекосте: никад ни вид'ли се нисте?
 Та идите збогом! Просто: наивни сте.
 Ко вас за то пита? Имаћете каде! —
 У облаци, драги, не зиђу се зграде,
 и ко мрзи светлост, том' се и не дани,
 јер снага је увек на нашојзи страни.
 Сви смо смртни људи и у божјој руци,
 ал' би могло бити потегни повуци, —
 па на чијем стегу победа се зрачи,
 нег' на оном, који ведри и облаци? . . . .
 . . . . Кинули сте . . . . вид'те истина је права!
 Ако неће глава, срце одобрава . . . .
 Окајте се луда и појмова криви!
 Од празних се речи у свету не живи.
 Држ'те се ви ствари — а начело мани!
 Та свака ти то пише, да се хлебом храни,
 јер од пера, брате, куд ћеш лакшег рада?

И гадно ждрело несите нам глади
 твојом ће муком мирно да се слади,
 а тебе неће сетити се нико,
 надежде наше безнадеждна слико!

И многи слични, многи теби равни,
 посташе моћни, чувени и славни,
 па онда нико ни да би им близу!
 А ти још увек у калу, у низу,
 ти си још увек — о, да гадна света! —
 ти си још увек брига нам девета!
 Нит' ко год тужи, нит' те гробу прати
 нит' ће ти когод задушницу дати,
 нити ће ико, 'нако „спокој души“,
 чашицу вина за те да исуши! . . .
 Шта, нико неће?! — Е, па лепо, ја ћу:
 извол'те сутра — ах! — на свињску лађу.

С. Л. Лазич.

Досетке, наивности и др. из дечијег света.

Путоваће мали К. са својим родитељима на же-
 лезници из Новог Сада у Сомбор. Кад су дошли до
 колодвора, отац рече: „Причекајте мало, идем да из-
 вадим карте“, — и пође на касу. А мали К. повика
 за њим: „Немој, тата, ићи тамо, овде су карте, у
 маминој торби.“

О.

Ленка. Хајде, мати, да ме до вече окупаш,
 Мати. Немам каде.

Тешко си га оном, кој' се од њих нада! . . . .
 Шта велите: народ?! . . . Шта зна једна рита?
 Нити што год учи, нити што год чита,
 већ онако живи, к'о и друга стока,
 па о свему суди само тек од ока.
 Место да су сретни оним, што им дамо,
 Што се за њих тако очипски старамо,
 вечито се буне, вечито им мало,
 вечито је гладно ненасито зјало,
 та продрта врећа, што се народ зове!
 Па зар нас да уче простачине ове?
 Па зар нас да воде ови гладни вуци? —
 Ах, ту ћемо малко прутућем по руци!
 — Него најзад нека! Част вам и поштење!
 Ја поштујем своје, ал' и туђе мњење.
 Опросите овом поштења ми жа́ру,
 ал' ја мерим ствари на правом кантару.
 Правица нас у том руководи само
 И потребе опште што их осећамо,
 јер за опште добро и за опште славље . . . . .
 Шта, зар опет, пришко? . . . Е, нек је наздравље! . . . .“
 Хја, на овом свету ништа није трајно,
 па тако се, ето десило случајно,
 да је мајстор Јоја, кад га удес виј'о,
 начело и занат лагацко искиј'о;
 али ни по муке, да је ово двоје,
 него још и више, — и поштење своје.
 Од тада се тако по селу клатари,
 нит га ко год гледа нит за њега мари.

Ленка. Па кад немаш каде, а ти ме окупај у кориту.
Д. Р.

Н. Бојиш ли се ти, Ленка, батине?

Ленка. Не бојим се.

Н. А за што да се не бојиш?

Ленка. Мој отац нема батине, он има палицу.

Д. Р.

Ленка. Чико, кад сте ономад код нас вечерали, много сте пили.

Н. Н. Зар је то казао твој отац!

Ленка. Није бога ми, није отац ништа рек'о, то је рекла мати.
Д. Р.

Славков отац, свештеник, има дугачку браду, баш до појаса. Славко је врло радознало дете и чим отвори уста, не фали, таки испадне ма какво питање. Једаред запита оца: „Је ли отац, јеси ли и ти био кадгод мали?“ — Јесам, још мањи него што си ти сад. — Славко се замисли, па ће опет запитати: „А како си овда могао ићи? Ваљда си увек стао ногом на браду.“
△.

Познаје се . . .

По перју се позна тица;

По клопоту рекавица;

Дан по јутру;

Коњ по ходу;

Мануо се рада, рад' паперја мека,
па из дана у дан на званије чека. —

III.

Превалише већем они крупни сати,
протекла је поноћ, да се опет врати;
сказаљчица мала, она савест сушта,
на ниже се лено, полагаано спушта,
к'о да неког чека, к'о да неког зове —
али ко још мари за укорџ ове?
Нека зврје сати, нека поју петли!
Код „зрикавог мачка“, ено, још се светли,
а док траје оног примамљивог плама,
рекао би чисто, нога иде сама
у заносне сфере буђава кржака
и у мудро јато чутурашких ђака,
што се ноћас тамо, као цветна кита
скупило у коло, па — из чаше чита.
Разлежу се звуци, сто се чуда ствара,
светиљчица дршће, њија се и згара;
а под њоме, доле око мала стола,
седе два три друга, до три брата гола.
Најерили капе, муче се и пате,
да дубину мисли што подубље схвате.
Али кад би пит'о кога од те браће,
— 'нако просто сриски, што се може краће —
чиме ли се бави, каква је заната;
ако ниси најпре осигур'о врата,
свашло би те, можда, триста других чуда,

А девојка

По свом роду!

Прав по челу;

Јак по твору;

Крив по носу;

Луд по збору.

Ћ.

Зашто се не жени.

А. Ма човече, зашто се ти не жениш?

Б. Женио би се врло радо, ал не могу; јер сам се заверио да не узмем убицу.

А. Јеси ли ти полудео! Та ваљда тек не мислиш да су све женске убице.

Б. Па добро, — нађи ми девојку, макар и удовицу, која својим руменим ноктићем није никад убила буву ја сам с места готов да је приведем к олтару.

А. Е, онда канда неће бити ништа од сватова.

Мој комшија Дака.

Мој комшија Дака

— Земљица му лака! —

Беше негда кућан

И газда имућан.

А сад често пати

Од жеђи и глади

Мој комшија Дака

— Земљица му лака!

ал' то не би сазн'о ни до страшна суда!

Сучу тако, пију, товаре се гадом;

а међ' њима Јоја, ка' ован међ' стадом,

предњачи и гони — шта, мислите дома?

Не, нег' док је вруће, да се није ома!

Та већ два су пуна и препуна дана,

како гони сету с чела усијана,

па од љуте бриге, да се не би кид'о,

већ два пуна дана није куће вид'о.

„И шта ће ми?“ — вели — „кућа — мртва зграда!

Та овде ми свашта много слађе пада.

Да је кућа добра — није како не би? —

и вуци би кућу саградили себи.“

„Јест, тако је! тако ј'!“ кличу друзи верни,

па се у час лате буздована перни,

јер на таку мудрост (прилика је згодна)

ваља дати печат — искапити до дна.

А Јоја се љуља и расте високо,

мисли му се мрсе, влажи му се око,

јер љубави тол'ке тол'ка мелем лека,

није нигде наш'о цела свога века,

к'о код ове миле и верне му браће.

Та немају л' душе, и душу им даће!

И шта ће му душа, прамен паре сиве?

Само нек му они што дуже поживе!

(Свршиће се.)

Како може бити
Жедан, гладан Дака,
О коме сам рек'о:
Земљица му лака!!?

Мој комшија Дака
Још и данас живи
— Земљица му лака!
— Ко се томе диви?

И земља и кућа
И све благо мило,
Све, што год је и'мо',
Све му ј' лако било.

Да је мало теже
— Сам признаје — било,
Да је теже било,
Не би одлетило.

Ђакеља.

Лепа порука.

Учитељ. Шта је, Ацо, са мојим прасетом? од кад ми га је твој отац обећао, — на ништа. Твој се отац нешто расрдио на мене.

Аца. Није се расрдио.

Учитељ. Па ди је прасе?

Аца. Молим, молим, господине, казао је мој Лала да вам кажем, да, да нам се кучка још није опрасила.

Цига.

Епиграм.

Шупаљ зуб га боли,
Па јауче Неша.
А што му је глава шупља,
За то ни бригеша.

Ђ.

Из брачног живота.

Муж. Жено, жено, неће бити нашој кући добра, кад нећеш да ме слушаш.

Жена. (Подбочи се.) ко? Ја тебе не слушам. Е где ти на лепе, шта још неће набедити на мене!!!

Муж. Но, но, но. Утишај се. Ја нисам хтео да се свађамо.

Жена. Шта ниси хтео!? Хоћеш да ме бедиш, а нећеш да тражиш доказа. Реци ми да купим нов шешир; забрани ми, да се од сада не смем чешљати сама, већ да ме мора чешљати фризерка; заповеди ми да прексутра идем на бал, — па ако те не послушам удри ме таки у леђа, ев' овако — (буб).

Прислушкивао **Ђакеља.**

Чисменка попадија.

Познат је обичај, кад кога посетимо, особито први пут, па га не затечемо код куће, да му у знак наше посете оставимо (т. ј. ако имамо) нашу карту посетницу. Тако дође једном попи, који није био код куће, него само

његова чрезвичайна. чисменка попадија, неки отмен гост, који је већ изгледао, да је научен на давање визиткарата. Но или што није била пошница у соби, кад је гост, не дочекав попа, отишао кући, или што није имао посетнице, отиде он, не оставив визиткарту своју. Попа дође наскоро кући, и како га није пошница спазила, кад је у собу ушао, упрости се, кад на једаред ђипи поп љутито из собе и запита. „Та овде је био К.“ Пошница пола уплашено, пола зачуђено запита: „А од куд ти то знаш, кад си био у Д?“ Поп место одговора љутито одлуче своју попадију у собу и покаже јој прстом на сто, који је негда био политираан, а сад, хвала буди чистоти попадијиној, с прста превучен прашином, и на њему биле написане прстом ове речи: „Овде је био твој К“

Јовилим.

Некад и сад.

О! Како ми срце некад куцало
У некој дивној сласти грцало,
како ме греј'о љубавни жар;
кад примих прамен косице плаве,
са њене љунке, милене главе!
То беше за ме најслађи дар!

Данас ми то не чини радост,
у коси њеној не видим сладост,
јер то је сад већ обична ствар:
Коса ми њена у *суши* дође,
мечење без тог немож' да прође,
а то, да ви'те, *рисцара чар*.

По немачком.

Др. Назбулбуц.

С а н.

Госп. Сањао сам госпођице да смо нас двоје хтели да се узмемо.

Ѓица. Та да, дешава се да човеку дођу највеће глупости у сну.

А. Ја кад пијем црну кафу не могу спавати.

Б. Чудновато, код мене напротив, ја кад спавам опет не могу да пијем црну кафу.

Незадовољан.

Доктор. Од ове медицине (лека) ћете вашем мужу дати свака два сата по једну кашикицу.

Жена. Зар ви мислите да ће та ждера с тим задовољан бити?

Кратко ал језгровито.

Господин. Госпођице ја вас љубим.

Госпођица. Хвала, на исти начин.

Х в а л а.

Два се лечника препирали о величини броја њихових пацијената.

„Помислите само,“ рећиће први, „ноћас сам пет пута бивао буђен.“

Други. „Па зашто не набавите себи инзектенпулфера“, одговори други с пркосом.

Лепи изгледи.

А. Добро кад вам се стан допада, дал можете пушеће поднети.

Б. Како не, и сам пушим.

А. И ова се фуруна пуши.

Чудне бриге.

А. Кажите ми пријатељу, зашт' пијете толко?

Б. Да подавим бриге.

А. Па дал вам испада то за руком?

Б. На жалост не, како ми се чини моје бриге уму пливати.

Изашла је из штампе књига:

„ХРИШЋАНСКЕ СВЕТИЊЕ НА ИСТОКУ“

ОД МИТРОПОЛИТА МИХАИЛА
ДРУГО ИСПРАВЉЕНО ИЗДАЊЕ.

Ко жели да са душевном насладом ову књигу прочита, нека у напред пошаље предплату од 60 новч. па ће књигу о нашем трошку добити. Ко унапред пошаље 1 фор. 80 новч. добиће о нашем трошку послате осим горе наведене, још следеће две књиге од Митрополита Михаила:

1. „СВЕТА ГОРА АТОНСКА“,

2. „ЖИВОТОПИС ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ“,

које књиге иначе коштају 2 ф. 10 новч.

Штампариа А. Пајевића у Н. Саду.

КЊИЖЕВАН ОГЛАС.

ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ

ИЗЛАЗИ ДВА ПУТ МЕСЕЧНО

ЦРНИ ЛИСТОВИ

ЗАПИСНИК КРИВИЧ. ДОГАЂАЈА
приче, новеле и описи кривичних догађаја
свију времена и народа

I коло, свеска 1 до 12 по 25 новч.

Дванајест свезака ЦРНИ ЛИСТОВА донели су 24 слика и 46 приповедака и новела

НОВО КОЛО — ЦРНИ ЛИСТОВИ — НОВО КОЛО

стају за Април, Мај, Јун 1 фор. 50 новчића.

I свеску I кола шаљем на углед кад нам се пошаље у марци поштанској 10 новчића.

КЊИЖАРА

ВЕЛИМИРА ВАЛОЖИЋА.

ПРЕТПЛАТА СЕ ШАЉЕ

КЊИЖАРИ БРАЋЕ ЈОВАНОВИЋА У ПАНЧЕВО

РЕД ШЛОВИДБЕ.

Пошт. лађа

1888. до

од 22. марта

даље наређе.

Из НОВОГ САДА у СЛАНКАМЕН-ТИТЕЛ: сваки дан у 5 и по сахати после подне.

Из НОВОГ САДА у ПОГИСКЕ ШТАЦИЈЕ: изузимајући петак сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ЗЕМУН-БЕОГРАД: сваки дан у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у ОРШАВУ-ГАЛАЦ: средом, петком и недељом у 5 и по сахата по подне.

Из НОВОГ САДА у БУДИМЧЕШТУ сваки дан у 10 и по сахата пре подне.

У НОВОМ САДУ, 15. марта 1888

ОДПРАВНИШТВО.

О Г Л А С И.

ФРАЊЕ ХРИСТОФА

БЛЕШТАВИ

ЛАК ЗА ПОД

без мириса, брзо се суши и трајан је

Са својих практичних особина и једнострукости у употреби згодан је за самосвојно лаковање патоса. Собе после 2 сата могу се употребити. Има га у разним бојама (које су као год и масне) а и без боје, који патосу само блеска дају.

Углед и упутство за употребу налазе се код стоваришта

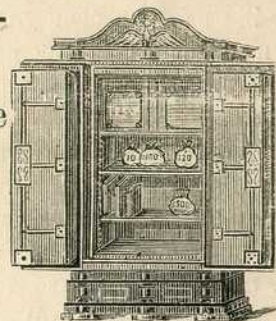
Фрања Христоф, Берлин и Праг. 5—6

Проналазач и творничар правог блештавог лака за под. Стовариште у Н. Саду код Љ. Стефановића.

КАСЕ

по најновијој американској системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидности и каквоћи израде не уступају ни једној до сада познатој фабрици а у цени су знатно јефтиније. — Наручбине прима и одправља госп. Борђе Миличевић, трговац у Бечу, Lazzenhof, код кога се могу мустре видити и цене сазнати.

2—18